

‘ಓಲ್ಡ್ ಏಜ್ ಈಸ್ ಹಾರಿಬಲ್ ಕಣಪ್..’

■ ರಾಜೀವ್ ಎನ್.ಮಾಗಲ್

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸರ್ಕಾರಿ ಸ್ವಾಮ್ಯದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವಿಮಾ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಜಾಹೀರಾತಿನ ಪ್ರಮುಖಾಂಶ ‘ಜೀವನದ ಜೊತೆಗೂ, ಜೀವನದ ನಂತರವೂ’ ಎನ್ನುವುದು. ಈ ಜಾಹೀರಾತನ್ನು ಕೂಲಂಕುಶವಾಗಿ ವಿಮರ್ಶಿಸಿದರೆ ನಾವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಜೀವ ವಿಮೆಯ ಲಾಭ ಯಾರಿಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಸಂಗತಿ ಒತ್ತಟ್ಟಿಗಿಟ್ಟು ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಆಧುನಿಕ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿನ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕೊಂಚ ಗಮನ ಹರಿಸೋಣ.

ನಮಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಒಂದು ಮಗು ಜನಿಸಿದ ದಿನದಿಂದ ಪ್ರಯಾಣ ಅಂತ್ಯವಾಗುವವರೆಗೆ ಅದು ಸಾಗಲೇ ಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯ ದಾರಿ ‘ಬಾಲ್ಯ-ಪೌಢ್ಯಾವಸ್ಥೆ-ಯೌವನ-ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸು ಜೀವನ-ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ.’ ಆದರೆ, ಕೆಲವು ದುರದೃಷ್ಟ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ, ವಿಚಿತ್ರ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜೀವಗಳು ಈ ಪಯಣದ ಹಾದಿಯ ನಡುವೆಯೇ ನಿರ್ಗಮಿಸಬೇಕಾದಿತು, ಅನಿವಾರ್ಯ ಕಾರಣಗಳಿಂದ. ಅಪಘಾತಗಳಿರಬಹುದು, ಅನಾರೋಗ್ಯದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿರಬಹುದು, ಮಾನಸಿಕ ಒತ್ತಡಗಳಿರಬಹುದು, ಅಪರಾಧಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವುದು... ಇತ್ಯಾದಿ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟು ಹಾಗೂ ಸಾವುಗಳೆರಡೂ ನಮ್ಮ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿದ್ದರೇ ಇದ್ದರೂ ಇವೆರಡರ ಇಡುವಿನ ಪಯಣವನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸುಖಕರವಾಗಿಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ದೆಯಲ್ಲವೇ? ಈ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಾವವು? ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸುದೀರ್ಘವಾದ ಚರ್ಚೆಗಳೂ ಆಗುತ್ತಿವೆ, ಸಲಹೆ-ಸೂಚನೆಗಳು ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತಿವೆ, ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು, ಉದ್ಯಮಗಳು ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಪಾರೀಕರಣವನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಳಿಸಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಿವೆ ಎಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಇವೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಕಾರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು-ಬಿಡುವುದು ಬೇರೊಬ್ಬರ ಕೈಯಲ್ಲಿಲ್ಲ!

ಒಂದು ಮನಕಲಕುವ ಘಟನೆ ಇಲ್ಲಿದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಆತ್ಮೀಯರಾದ ವಯೋವೃದ್ಧ ಸ್ನೇಹಿತರೊಬ್ಬರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಉಭಯ ಕುಶಲೋಪರಿ ವಿಚಾರಿಸಿದೆ. ಆಗ ಅವರು ಕೆಲವು ಮನಕಲಕುವ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು, ಅವರ ಮನದಾಳದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಕನಿಕರ ಉಂಟಾದರೂ, ಥಟ್ಟನೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಬಂದದ್ದು ಆಧುನಿಕ ಜೀವನ ಶೈಲಿಯನ್ನೇ ದಿನಚರಿಯನ್ನಾಗಿ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಇಂದಿನ ಯುವ ಪೀಳಿಗೆಯ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ಹೇಗಿರಬಹುದು ಎಂಬ ಆತಂಕ! ಕಾರಣ, ನಾನು ಭೇಟಿಯಾದದ್ದು ಸುಮಾರು 89 ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ವಯಸ್ಕರನ್ನು! ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧರು, ಅಷ್ಟು ಶಿಶುಹಾರಿಗಳು, ಯಾವುದೇ ದುಶ್ಚಟವಿಲ್ಲ, ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ದಿನಚರಿ ಹೊಂದಿದವರು, ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನವರೆಗೂ ಮುಂಜಾನೆಯ ವಾಕ್, ಈಜುವ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿದವರಿಗೆ ಬಹುದಿನಗಳವರೆಗೆ ಟೆನ್ನಿಸ್

ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಿನ ಕ್ರೀಡೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲದರ ನಡುವೆ ಅವರದೇನು ಸ್ವೂಲಕಾಯದ ಶರೀರವಲ್ಲ, ರಕ್ತದೊತ್ತಡ ಹಾಗೂ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾಯಿಲೆ ಅವರ ಬಳಿ ಸುಳಿದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವರು ಅನುಭವಿಸಿದ ಏಕೈಕ ನ್ಯೂನತೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಬಾಳ ಸಂಗಾತಿಯ ಹಠಾತ್ ನಿಧನ!

ಈ ಆತ್ಮೀಯರು ಹೇಳಿದ್ದು ‘ಓಲ್ಡ್ ಏಜ್ ಈಸ್ ಹಾರಿಬಲ್ ಕಣಪ್.. ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬರನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕು, ಮನೆಯಿಂದಾಚೆ ಹೋಗುವಂತಿಲ್ಲ, ಮನೆಯವರು ಹೋಗಲು ಬಿಡೋಲ್ಲ- ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂತರೆ ಸಮಯ ಹೋಗೋಲ್ಲ, ಒಂದು ರೀತಿ ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆ ಹಾಗೆ ಆಗಿದೆ ನನ್ನ ಜೀವನ. ಮನೆಯವರಿಗೆ ಕೂಡ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಬಾಧ್ಯತೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮುದಿ ಅಜ್ಜನ ಸನಿಹ ಬೇಕಿಲ್ಲ’ ಎಂದರು. ಹೀಗೆಲ್ಲ ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತ ಮುಂದುವರೆದು ‘ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿದ್ದರೂ, ಆರೋಗ್ಯಕರವಾದ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಿದರೂ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ಮಾತ್ರ ಅನುಭವಿಸುವುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ. ಇನ್ನು ಇಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯವರ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿ, ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತೆ- ಆತಂಕವಾಗುತ್ತೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಂದಿಗೆ ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮವೇ ಇಲ್ಲ, ಸೂರ್ಯನ ಶಾಖವನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡೋಲ್ಲ, ಯಾವಾಗಲೂ ‘ಏಸಿ’ಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ, ಮಾತೆತ್ತಿದರೆ ಕೆಲಸದ ಒತ್ತಡದ ಬಗ್ಗೆ, ಸಮಯದ ಅಭಾವವದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ. ಆದರೆ ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಭರವಸೆ, ಸಮಾಧಾನ ಎಂದರೆ ಅವರು

ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ‘ಆರೋಗ್ಯ ವಿಮೆ’ ಮತ್ತು ‘ಜೀವ ವಿಮೆ!’ ಈ ವಿಮೆಗಳಿಂದ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟರೆ ಉತ್ತಮ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಪಡೆಯಬಹುದೆ ವಿನಃ ಉತ್ತಮ ಆರೋಗ್ಯ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಈ ದುಬಾರಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಕೂಡ ಪಾಲಿಸಿಯಲ್ಲಿ ಹಣವಿರುವವರೆಗೆ!’ ಇದಾವುದೇ ಸಂಗತಿಗಳು, ವಿಚಾರಗಳು ಹೊಸದಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೂ, ಈ ನಿರರ್ಗಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು 89 ಪ್ರಾಯದ ವಯಸ್ಕರ ಬಾಯಿಂದ ಕೇಳಿದಾಗ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಮೈ ‘ಝುಂ’ ಎಂದಿತು. ವಾಸ್ತವದ ಅವರ ಮಾತುಗಳು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರವೇನಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಈ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು, ಹಿತನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುವವರಾರು? ಎಂಬ ಆತಂಕ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಾಡಿತಾದರೂ, ಇಂದಿನ ಯುವ ಪೀಳಿಗೆಯ ಆಧುನಿಕ ಜೀವನ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಒಂದು ವ್ಯರ್ಥ ಪ್ರಯತ್ನವೆ ಎಂದು ಅನಿಸಿತು.

ಆತ್ಮೀಯರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ವಿಷಾದ ಭಾವನೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನಿರ್ಗಮಿಸಿ ರಸ್ತೆಗಿಳಿದಾಗ ಕಂಡದ್ದು ಮತ್ತದೇ ಜಾಹೀರಾತು- ‘ಜೀವನದ ಜೊತೆಗೂ, ಜೀವನದ ನಂತರವೂ.’ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಬದಲಾವಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕಲಾಗದ ಪರಿಷ್ಕಿತಿ. ಅನಿವಾರ್ಯವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಆಧುನಿಕ ಜೀವನ ಶೈಲಿಗೆ ದಾಸರಾಗಿರುವ ನಮ್ಮ ಯುವ ಪೀಳಿಗೆಯ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ಹೇಗಿರಬಹುದೆಂಬ ಊಹೆ ಮಾಡಲೂ ಕಠಿಣವಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ದುಗುಡ ಈಗಲೂ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ಸೂಚನೆ ನೀಡಬಹುದೇ ವಿನಃ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ನಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ನಾವೇ ಹೊಣೆಯಲ್ಲವೇ?

